

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **A. M.**
státní příslušnost Pákistán
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51 Vyšní Lhoty
234
zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem sídlem 702 00
Ostrava, Purkyňova 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR,**
sídlím 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2021 č. j. OAM-81/LE-VL12-VL16-PS-2021, ve věci zajištění v zařízení pro zajištění cizinců,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě, doplněnou podáním ze dne 25. 8. 2021 se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, rozhodnuto o jeho zajištění v zařízení pro zajištění cizinců. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu doba trvání zajištění byla stanovena do 29. 10. 2021.
2. Žalobce namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Závěry žalovaného v tomto směru jsou nepřipustně formální, povšechné a zakládají se pouze na jeho nelegálním vstupu na území České republiky. Žalobce poukázal na to, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o azylu byla nutnost implementace článku 15 návratové směrnice Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU, k níž byly členské státy povinny přistoupit nejpozději do 24. 12. 2010. Právní předpis členského státu upravující danou problematiku tedy musí být po tomto datu vždy vykládán v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice. Namítal rovněž, že žalovaný zmiňuje jenom skutečnosti, které svědčí v jeho neprospěch a pomíjí skutečnosti, které svědčí naopak v jeho prospěch. Za nepodložený považuje závěr žalovaného, že se azylu začal domáhat teprve po svém zajištění, ačkoliv je zřejmé, že do Evropy přicestoval právě za účelem podání žádosti o mezinárodní ochranu, a to že se tak stalo v České republice, bylo fakticky pouze dílem náhody. Žalobce zdůraznil, že alternativou k zajištění je pobyt v otevřeném pobytovém středisku, kterou se však žalovaný rovněž nezabýval. Žalobce uvedl, že pokud by bydlel v pobytovém středisku, byl by plně k dispozici správním orgánům pro řízení o mezinárodní ochraně. Zbavení osobní svobody je nepřiměřené účelu, který sleduje. Za situace, kdy žalovaný nezvažoval alternativy k povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, např. možnost přemístění do otevřeného pobytového střediska nebo hlášení místa pobytu, zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Žalobce v žalobě tvrdil, že by byl schopen osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené nebo zdržovat se v pobytovém středisku určené ministerstvem. Žalobce žalovanému rovněž vytkl, že při vyloučení zvláštních opatření vůbec nezvažoval efektivitu těchto opatření v kontextu jeho specifické situace. V této souvislosti odkázal na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 2 Azs 253/2017. Zdůraznil, že zajištění představuje tvrdý zásah do jeho osobní svobody, a proto rozhodnutí musí být správním orgánem náležitě a pečlivě odůvodněno. Rozhodnutí žalovaného je odůvodněno nedostatečně a tím bylo porušeno ust. § 68 odst. 3 správního řádu.
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal především na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a vyslovil názor, že namítaných porušení při rozhodování věci se nedopustil. Žalovaný kromě jiného zdůraznil, že žalobce byl při policejní kontrole realizované 5. 7. 2021 kontrolován hlídkou policie ve Spolkové republice Německo, přičemž žalobce se nacházel v osobním vozidle německé mezinárodní poznávací značky a bylo zjištěno, že není oprávněn k pobytu na území Spolkové republiky Německo, kam vstoupil z území ČR. Z tohoto důvodu byl v rámci platné readmisní smlouvy mezi Spolkovou republikou Německo a Českou republikou předán zpět do ČR. Lustrací v Cizineckém informačním systému bylo zjištěno, že žalobce není oprávněn k pobytu na území ČR a také, že zde pobývá bez platného cestovního dokladu. 7. 7. 2021 s ním bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění. Žalobce po zadržení Policií ČR, po zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do ZZC Vyšší Lhoty. K žalobci nejsou evidovány žádné aktuální údaje k místu pobytu na území ČR, žalobce zde pobýval

neoprávněně, bez platného cestovního dokladu. V ČR ani EU nikoho nemá. Za tohoto stavu žalovaný vzal za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je pozdržet, a že podání žádosti o mezinárodní ochranu tak bylo v jeho případě zapříčiněno pouze snahou vyhnout se realizaci vyhoštění. Z dosavadního jednání žalobce je zřejmé, že by mohl pokračovat v protiprávním jednání a ztěžovat výkon správních rozhodnutí. Ze všech těchto důvodů by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo účinné. Existuje důvodná obava, že by se v případě nahrazení zajištění zvláštními opatřeními opět uchýlil do „illegality“ a následně by dobrovolně nevycestoval (v případě negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně) a opět by se snažil nelegálně pobývat v ČR či na území evropských států.

4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s ust. § 46a odst. 8 zákona o azylu, neboť žalobce nařízení jednání nenavrhoval.
5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje č. j. KRPP-82169-3/ČJ-2021-030022 ze dne 7. 7. 2021 byl žalobce zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů a umístěn do ZZC Vyšní Lhoty za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem přijatého opatření byla skutečnost, že žalobce při policejní kontrole realizované dne 5. 7. 2021 byl kontrolován hlídkou Bpoli-Waidhaus na dálnici A6 na parkovišti Ulrichsberg v osobním vozidle německé mezinárodní poznávací značky, načež bylo zjištěno, že není oprávněn k pobytu na území Spolkové republiky Německo, kam vstoupil z území ČR. V rámci readmisní dohody mezi SRN a ČR byl předán zpět na území České republiky. Lustrací v Cizineckém informačním systému bylo zjištěno, že žalobce není oprávněn k pobytu na území ČR a také že zde pobývá bez platného cestovního dokladu. Na základě zjištěných skutečností bylo dne 7. 7. 2021 s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Ze správního spisu se dále podává, že žalobce do protokolu o výsledku účastníka správního řízení dne 7. 7. 2021 potvrdil výše uvedené skutečnosti a sdělil, že má u sebe občanský průkaz Pákistánu č. X. Cestovní pas ztratil ještě v Pákistánu. Z Pákistánu odcestoval asi před dvěma měsíci (míněno k datu 7. 7. 2021) do Turecka, Srbska a do Rumunska. V Rumunsku byl asi 5 až 10 dnů schovaný v nějakém domě. Z Rumunska vycestoval 4. 7. 2021 taxíkem do Německa. Přes které státy cestovali, neví. 5. 7. projížděl přes Českou republiku, jeli vždy po dálnici, nikde nezastavovali. Odpoledne 5. 7. 2021 vozidlo kontrolovala německá policie, která všechny zadržela a 6. 7. 2021 předala české policii.
6. Ze správního spisu dále plyne, že dne 13. 7. 2021 v ZZC Vyšní Lhoty žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky.
7. Předmětem přezkumu je rozhodnutí o zajištění žalobce podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu jako žadatele o mezinárodní ochranu, a v souvislosti s tím posouzení možnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 téhož zákona.
8. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla

žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

9. Podle ust. 47 odst. 2 téhož zákona, ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.
10. Podle ust. § 47 odst. 1 zákona o azylu zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.
11. Soud zastává názor, že žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí v dostatečné míře vypořádal s nemožností aplikace zvláštních opatření uvedených v § 47 zákona o azylu a sdílí jeho závěry, že o neúčinnosti zvláštního opatření svědčí nejen jeho vědomé nerespektování právního řádu České republiky (žalobce pobýval na území České republiky bez cestovního dokladu, bez jakéhokoli oprávnění k pobytu, na území České republiky přijel vozidlem taxi ještě s další osobou a namířeno měl do Německa. Jeho cesta z Pákistánu pokračovala do Turecka, Rumunska, odkud vozidlem taxi pokračoval i přes území České republiky do Německa, kde je kontrolovala německá policie, zadržela a 6. 7. 2021 předala české policii), ale také jeho zcela účelové jednání spočívající v tom, že mezinárodní ochrany se začal domáhat teprve po svém zajištění, kdy se jeho vyhoštění stalo reálným, ač měl k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany před svým zajištěním nepochybně dostatek času. Nelze přisvědčit námitce žalobce, že se žalovaný nevypořádal se všemi okolnostmi případu a nepřihlédl k jeho pobytové historii. Žalovaný naopak v žalobou napadeném rozhodnutí dostatečně popsal žalobcovu osobní situaci, včetně jeho pobytové historie a charakter porušených povinností (viz str. 1 a 2 odůvodnění rozhodnutí žalovaného). Zjištěné okolnosti žalobcovu případu lze shrnout tak, že se pokoušel dostat ilegálně do Německa. Z výpovědi, kterou žalobce učinil v předchozím řízení, je zřejmé, že Česká republika pro něj byla toliko tranzitní zemí a nic nenásvědčovalo tomu, že by hodlal v České republice setrvat, a že by zde chtěl požádat o mezinárodní ochranu. O tu požádal až v návaznosti na zahájené řízení o správním vyhoštění. V daných souvislostech soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 349/2016-48. NSS vyslovil, že zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu má za cíl znemožnit zneužití zákona podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu a umožnění cizinci vyhnout se správnímu vyhoštění, typicky útekem a přerušením kontaktu s orgány veřejné správy. Takové zajištění tedy směřuje k zabezpečení dostupnosti žadatele nejen pro řízení ve věcech mezinárodní ochrany, ale rovněž pro výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, konec citace. S ohledem na výše uvedené okolnosti je nutno dospět k závěru, že v případě žalobce existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti z území evropských států vycestovat a bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění. I dle názoru soudu propuštěním žalobce ze zajištění by byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a v případě žalobce nelze rozumně předpokládat, že by náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření

dle zákona o azylu. Zajištění není svévolné a před vydáním napadeného rozhodnutí byly hodnoceny potenciální alternativy k zajištění. Dle názoru soudu existuje důvodná obava, že by žalobce v případě, pokud by jeho osobní svoboda nebyla omezena, nadále nerespektoval své právní povinnosti a vyhýbal se kontaktu s orgány veřejné moci. Zajištění žalobce proto soud považuje za zcela přiměřené účelu, který sleduje. Závěry žalovaného nejsou ani v rozporu s článkem 15 preambule Směrnice č. 2013/33, EU. Žalovaný vzal v potaz veškeré individuální okolnosti žalobcova případu, přičemž žalobce v žalobě ani neuvádí konkrétně, které okolnosti nevzal správní orgán dostatečně v úvahu.

12. Soud uzavírá, že žádné z žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Skutkový stav byl dostatečně zjištěn a odpovídá okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu. Žalovaný vycházel především z vlastní výpovědi žalobce a ze zjištění Policie České republiky. Rozhodnutí žalovaného je taktéž přesvědčivě odůvodněno. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu. Soud proto žalobu vyhodnotil jako zcela nedůvodnou a v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.
13. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 16. 9. 2021

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně